

Настоящото производство е образувано по искане на Окръжен съд-гр. Сплит за признаване на влязла в сила присъда К-965/2019-7 от 29.10.2019 г., потвърдена от Областен съд-гр. Шибеник, окончателно влязла в сила на 16.01.2020 г.

С така изпратените от Република Хърватия документи, а именно удостоверение, препис от присъда на съда в гр. Сплит и препис от присъда на Областния съд в гр. Шибеник, съдът констатира, че искането от издаващата държава касае признаване и изпълнение от българската държава на наложено наказание на засегнатото лице, което наказание е постановено с окончателен съдебен акт и представлява такова „Лишаване от свобода“.

Именно в този смисъл, съдът разглежда представеното удостоверение и респективно първичните актове на издаващата държава чрез които се удостоверяват наличието на предпоставките от българския закон - ЗПИИСАННЛСМВЛС и в частност налице са изискванията по смисъла на параграф 1, т. 1 и т. 2 от ЗПИИСАННЛСМВЛС във връзка с приложното поле в чл. 1 и чл. 2 от същия закон.

Представеното удостоверение съдържа всички необходими законови реквизити - пълни данни за самоличността на лицето, наказанието, което се претендира да бъде признато, данни за престъплението по отношение на което е наложено наказанието „Затвор“ /така, както съдът приема, че „Затвор“ е равнозначно на „Лишаване от свобода“/, данни за наказуемостта на посоченото престъпление и всяка друга допълнителна информация по повод, която настоящият съд в изпълняващата държава би могъл да се произнесе по признаването за изпълнение на наказанието.

В настоящия случай, съдът констатира, че посочената информация съответства на заложената в актовете на издаващата държава, съответно именно присъдата в Общинския съд-гр. Сплит.

Приемайки в цялост единството на твърденията в издаващата държава, съдът констатира, че г-н К. е осъден за това, че на 08.08.2019 г. в гр. Сплит е поставил карти на устройства за заснемане на магнитен запис от платежни карти – скимър, както и устройство с микрокамера и карта за памет, предназначени за записване на клавиатура при въвеждане на ПИН с цел помощта на тези устройства да заснемат данни и да ги използват по-късно за придобиване на неправомерна имуществена полза. Следователно придобил и притежавал устройства създадени и пригодени за извършване на престъпления по чл. 266 до чл. 271 от НК на Република Хърватия, при което е посочено, че е осъден на една година затвор.

В удостоверението представено от издаващата държава се констатира още и отбелязване, че посоченото престъпление е наказуемо с „Лишаване от свобода“ – „Затвор“ до 3 години и е отбелязано, че то фигурира в списъка от 32 престъпления в частност по нашия закон е включвано в чл. 8, ал. 2, т. 11 предл. 2 ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Посочването на тези факти обстоятелство удостоверява, че деянието, за което властите в Република Хърватия са приели, че е налице осъществен състав на престъпление и удостоверяването, че се включва в списъка от 32 престъпления, означава, че изискването за обследване на двойна наказуемост на деянието и в РБ на първо място не следва да се осъществява, с оглед принципа въведен в чл. 8, ал. 2 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Независимо от това, доколкото би следвало по българския закон да се приеме за съответстващо деянието в Република Хърватия на съответно престъпление в РБ, преценката на материалите по делото водят съда до извод, че такова съответствие е налице и престъплението, за което е осъдено лицето е такова по чл. 249, ал. 3 от НК, също тежко умишлено престъпление, наказуемо до 8 години „Лишаване от свобода“.

В рамките на произнасянето, съдът констатира, че не са налице обстоятелства, които да

обосноват отказ от признаване и изпълнение на посоченото наказание, а респективно такива, които да доведат до отлагане изпълнението на същото. Видимо е, че с оглед данните за протеклата процедура по издаване на присъдата спрямо г-н К. и обстоятелството, че същият се намира в РБ, нарочно съгласие за предаване изпълнението на присъдата от Република Хърватия на РБ не е било нужно да се взема предварително в рамките на производството в Република Хърватия.

При тези обстоятелства, съдът намира, че постановената присъда и наложеното наказание следва да бъде признато, като се приеме за съответстващо именно посоченото престъпление по чл. 249, ал. 3 от НК.

Наказанието следва да бъде изтърпяно при първоначален общ затворнически режим, който е в съответствие с разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗСЛС. В тази връзка и по повод доводите развити в съдебно заседание от страна на защитата, съдът намира за необходимо да изложи следните обстоятелства, а именно:

Приложението на Рамковото решение, респективно ЗПИИСАННЛСМВЛС не предвижда преоценка на наказанието, постановено по отношение на лицето. След като наказанието постановено в Република Хърватия е било определено като „Лишаване от свобода“ /“Затвор“/ и е определена продължителност, в която същото е следвало да бъде изтърпяно, в рамките на същите параметри същото, при преценка, че следва да се приеме за изпълнение, следва да бъде постановено и в РБ.

Отсъства каквото и да била правна възможност за прилагане на правни институти, предвидени в българското наказателно право, като отлагане изпълнението на наложеното наказание, доколкото по този начин съдът в настоящата държава би се превърнал в решаващ съд по един от същественият въпроси свързани с наказателната отговорност за едно конкретно деяние, а в настоящия случай ролята и функцията на съда е коренно различна. Тя се базира на обследване на формалните предпоставки предвидени в българския закон и формалното съответствие на документите, които се издават от издаващата държава, респективно преценката им за наличието на всички определени реквизити и преценка единствено на обстоятелствата за наличие на съответстващо престъпление, евентуално в определени хипотези, приспособяване на наказанието за наложеното наказание и преценка дали са обстоятелства, които да доведат до отказ от признаването на акта, така както те са визирани в закона, поради което това искане от страна на защитата и на г-н К. не би могло да бъде уважено.

На следващо място по отношение на режимът, който се предлага да бъде постановен - лек, съдът, с оглед посочената законова разпоредба и предвид първоначалното определяне на наказанието за изтърпяване в съответствие с нормите на ЗИНЗС в разпоредбата на чл. 57 са посочени първоначалният режим, който следва да бъде определян от съда и те са визирани в предвидените именно в посочената норма от закона хипотези, като лек режим не би могъл да бъде определен от съда като първоначален и в тази насока и разпоредбата на чл. 70 от ЗИНЗС.

На следващо място, с оглед така очертаните обстоятелства, съдът намира, че следва да бъде приспаднато на основание чл. 12, ал. 9 ЗПИИСАННЛСМВЛС времето през което лицето е било задържано под стража в Република Хърватия, а именно в рамките на 81 дни и представлява периодът 08.08.2019-29.10.2019 г.

Към настоящия момент, съдът счита, че произнасянето на съда и размерът на наказанието, което следва да се признае и допусне за изпълнение следва да е в размер от 1 година „Лишаване от свобода“, като предложеното от защитата постановяване в размер на 3/4 от изтърпяване на наказанието, респективно преценка за наличие на по-благоприятен закон относно евентуално бъдещо условно предсрочно освобождаване на лицето, съдът намира, че към настоящия момент няма как да осъществи, доколкото отново изводимо от рамките на

самия специален закон, съдът не е обвързан с произнасяне в посочената насока.
Отразяването в тази графа в представеното удостоверение се приема като информативно.

При тези мотиви, съдът постанови акта си.